

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.470 van 16 januari 2018
in de zaak A. 218.130/X-16.498.**

In zake : de NV PELCKMANS TURNHOUT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Floris Sebreghts en Christophe Smeyers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de stad TURNHOUT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter Flamey
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Jan Van Rijswijcklaan 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

 de NV MARECHAL BOOMKWEKERIJ
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Jan Ghysels en Stijn Verbeke
 kantoor houdend te 1170 Brussel
 Terhulpesteenweg 187
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 20 januari 2016, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Turnhout van 12 november 2015 houdende het verlenen van een socio-economische vergunning aan de nv Marechal Boomkwekerij voor de regularisatie en uitbreiding van het aangeboden assortiment in de handelsvestiging aan de Kastelein 114 te Turnhout.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 18 maart 2016. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend. De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 december 2017.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annelies Geerts, die *loco* advocaten Floris Sebreghs en Christophe Smeyers verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Ellen Voortmans, die *loco* advocaat Peter Flamey verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Lies Vanquathem, die *loco* advocaten Jan Ghysels en Stijn Verbeke verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij exploiteert sinds 2010 aan de Parklaan 2 te Turnhout een vijver- en tuincentrum. De tussenkomende partij baat sedert 1988 een “boomkwekerij” uit aan de Kastelein 114 te Turnhout.

De vestiging van de tussenkomende partij is volgens het bij koninklijk besluit van 30 september 1977 vastgesteld gewestplan Turnhout gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

3.2. Op 29 augustus 2005 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Turnhout aan de tussenkomende partij een socio-economische vergunning voor haar voormelde vestiging.

3.3. Bij vonnis van de rechtbank van koophandel te Antwerpen, afdeling Turnhout, van 23 januari 2015 wordt aan de tussenkomende partij onder verbeurte van een dwangsom een stakingsbevel opgelegd, waarbij de strijdigheid van haar activiteiten met de agrarische bestemming wordt vastgesteld.

3.4. Op 11 september 2015 dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Turnhout een aanvraag in tot regularisatie en beperkte uitbreiding van het assortiment in haar inrichting.

3.5. Het nationaal sociaal-economisch comité voor de distributie (hierna: het NSECD) verleent op 30 september 2015 een gunstig advies over de voormelde aanvraag.

3.6. Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 25 juni 2015 wordt het onder randnummer 3.3 vermelde vonnis bevestigd.

3.7. Met een besluit van 12 november 2015 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Turnhout de gevraagde socio-economische vergunning.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

A. Ratione materiae

Standpunt van de partijen

4.1. De tussenkomende partij laat in haar laatste memorie weten dat de verwerende partij haar op 13 juli 2017 een nieuwe socio-economische vergunning heeft verleend “voor de actueel door [haar] uitgevoerde bedrijfsactiviteiten die zowel naar vorm als naar omvang verschillen van de eerder door [haar] uitgevoerde bedrijfsactiviteiten”. De tussenkomende partij meent dat huidig beroep daardoor “kennelijk haar doel heeft verloren” en zonder voorwerp is.

4.2. De verzoekende partij treedt dit standpunt in haar laatste memorie niet bij. Het huidig beroep heeft volgens haar nog steeds een voorwerp: de op 13 juli 2017 aan de tussenkomende partij verleende socio-economische vergunning “[heeft] er niet toe [...] geleid dat de thans bestreden beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen”. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij nog dat zij ook de vergunning van 13 juli 2017 met een beroep zal bestrijden.

4.3. Ter terechtzitting laat de tussenkomende partij uitdrukkelijk weten dat zij niet aan de met huidig beroep bestreden vergunning verzaakt.

Beoordeling

5.1. Met de verzoekende partij moet worden aangenomen dat de op 13 juli 2017 aan de tussenkomende partij verleende socio-economische vergunning, waarvan eerstgenoemde partij stelt dat zij deze evenzeer met een beroep zal bestrijden, het bestreden besluit niet uit het rechtsverkeer doet

verdwijnen. Verder verklaart de tussenkomen de partij ter terechtzitting uitdrukkelijk dat zij niet aan het bestreden besluit wenst te verzaken.

5.2. In die omstandigheden heeft het huidig beroep nog steeds een voorwerp en is de besproken exceptie ongegrond.

B. Belang

Standpunt van de partijen

6.1. De verwerende partij betwist in haar memorie van antwoord het belang van de verzoekende partij. Zij meent dat de verzoekende partij en de tussenkomen de partij “geenszins volstrekt gelijkaardige ondernemingen zijn die dezelfde assortimenten van producten verkopen”. Het bedrijf van de tussenkomen de partij is, anders dan dat van de verzoekende partij, immers “géén klassiek tuincentrum waar een groot assortiment voor buiten én binnen (bv. woondecoratie) wordt aangeboden”. Het betreft “enkel en alleen een bomen- en plantenkwekerij”. Daarbij komt volgens de tussenkomen de partij nog dat de vestigingen op een afstand van vijf kilometer ten opzichte van elkaar gelegen zijn, zodat er geen sprake kan zijn van “een dermate commercieel nadeel [...] dat rechtstreeks uit de bestreden vergunning voortvloeit”.

De verwerende partij meent dat het anders “wel heel gemakkelijk” zou zijn voor een concurrent om een vergunning te bestrijden “zonder dat hierbij in *concreto* dient aangetoond te worden in welke mate er sprake is van een concurrentieel nadeel”, en verwijst naar een arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen waarin “streng eisen” worden gesteld aan het aanvaarden van een concurrentieel belang bij het bestrijden van een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij meent ten slotte dat het aangewezen kan zijn om de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State te vatten “om eenheid van de rechtspraak in de verschillende kamers te verzekeren”, “aangaande de aan- dan wel afwezigheid van een commercieel belang”.

6.2. De tussenkomende partij stelt in haar memorie dat de verzoekende partij haar procesbelang onvoldoende “concreet en met stukken” aantoont, en wijst erop dat een “*actio popularis* [...] louter en alleen om een beweerde onwettigheid te herstellen” niet aanvaard kan worden.

6.3. De verzoekende partij betoogt in haar memorie van wederantwoord dat de tussenkomende partij “één van haar grootste concurrenten [is] aangezien zij dezelfde assortimenten van producten verkoopt, gevestigd is in dezelfde stad, en dus hetzelfde afzetgebied bestrijkt”. Zij wijst op de gerechtelijke uitspraken in de gevoerde stakingsprocedure voor de handelsrechter, en stelt dat de bestreden socio-economische vergunning “als doel [heeft] om [...] deze oneerlijke marktpraktijk te ‘legaliseren’ en toe te dekken”. Het zou ook volstaan dat de aangeboden assortimenten elkaar deels overlappen, wat niet alleen blijkt uit de statuten van de beide vennootschappen maar ook uit een vergelijking van de onderscheiden webpagina’s van de vestigingen.

Beoordeling

7.1. Zoals de Raad van State reeds meermaals heeft beslist, vormt een potentiële nadelige invloed op de eigen markt- en concurrentiepositie een voldoende en geldig belang om een aan een concurrent verleende socio-economische vergunning in rechte te bestrijden. De Raad van State ziet geen aanleiding om ter zake de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak te vatten met het oog op de eenheid in de rechtspraak van de Raad van State.

7.2. De verzoekende partij en de door de bestreden beslissing vergunde en geregulariseerde vestiging van de tussenkomende partij zijn actief in hetzelfde handelssegment van de tuincentra, en dit op het grondgebied van dezelfde stad, en in elkaars commerciële invloedssfeer – de beide vestigingen zijn via de weg slechts 5 kilometer van elkaar verwijderd.

7.3. De verzoekende partij maakt afdoende aannemelijk dat het bestreden besluit een potentiële nadelige invloed op haar markt- en concurrentiepositie kan hebben.

Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de elementen die de verwerende partij bijbrengt, in het bijzonder de omstandigheid dat er zekere verschillen zijn in het handelsaanbod van de verzoekende partij en de tussenkomenende partij.

7.4. De excepties zijn ongegrond.

V. Onderzoek van het tweede en derde middel

Standpunt van de partijen

8.1.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 7.4.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, de artikelen 11.4.1 en 15.4.6.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 ‘betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen’ (hierna: het inrichtingsbesluit), het bij koninklijk besluit van 30 september 1977 vastgestelde gewestplan Turnhout, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het derde middel is bijkomend afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen’ (formelemotiveringswet) en de materiëlemotiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

8.1.2. De verzoekende partij zet uiteen dat de site waarop de bestreden beslissing betrekking heeft volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan Turnhout gelegen is in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied, waar uitsluitend (para-)agrarische activiteiten kunnen plaatsvinden “en

geen commerciële activiteiten” en waar de schoonheidswaarde van het landschap een reglementaire bescherming geniet.

Zij bekritiseert dat met de bestreden beslissing de machtiging wordt verleend om in de vestiging van de tussenkomende partij “niet alleen eigen gekweekte planten te verkopen, maar ook zuiver commerciële activiteiten uit te oefenen, bestaande uit de verkoop van elders aangekochte planten”. In landschappelijk waardevol agrarisch gebied is een activiteit die erin bestaat dat goederen of producten worden aangekocht “om deze later eenvoudig door te verkopen aan derden”, evenwel niet toegestaan. In de bestreden beslissing wordt ook letterlijk erkend dat de in de vestiging aangeboden bomen en planten “deels [worden] aangekocht in binnen- en buitenland, bij andere kwekerijen om dan verder te verkopen in de handelsvestiging”. Het college van burgemeester en schepenen van de stad Turnhout voert in het vergunningsbesluit geen “planologische toets” door om na te gaan of de aangevraagde activiteiten wel verenigbaar zijn met de gewestplanbestemming. Evenmin wordt een “esthetische toets” gedaan om te controleren of de aanvraag de schoonheidswaarde van het landschap niet in het gedrang brengt.

8.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat reeds in 2005 een socio-economische vergunning werd verleend voor de uitbating, dat die vergunning niet werd aangevochten en definitief is, en dat het belang van de verzoekende partij dan ook beperkt is tot “het stukje uitbreiding” dat het voorwerp is van de bestreden vergunning. Zij meent dat “[a]l het overige [...] thans niet meer voor betwisting in aanmerking [kan] komen”. Ook stelt zij dat de para-agrarische activiteiten van de tussenkomende partij “het zwaartepunt van het bedrijf” vormen en dat “het commercieel karakter [...] hier volstrekt ondergeschikt aan” is. Het “merendeel” van de aangeboden producten is “uit de eigen kweek(serres)” afkomstig. De omstandigheid dat ook “bomen en planten [die] elders worden aangekocht” worden gecommercialiseerd doet daar geen afbreuk aan. Het “vermeende verbod van (door)verkoop van andere producten” waarover de verzoekende partij het in haar betoog heeft, heeft enkel “betrekking op producten die geen enkele uitstaans meer hebben met de landbouw”. Het

bestreden besluit bevat volgens de verwerende partij wel degelijk een “planologische toets”, waarbij ook kan worden verwezen naar de inhoud van het advies van het NSECD. Uit het bestreden besluit blijkt volgens haar “al dan niet impliciet, dat verwerende partij het aangevraagde verenigbaar acht met de bestemming”. De “esthetische toets” die volgens het gewestplanvoorschrift moet gebeuren, gaat eigenlijk “terug[...] op een beoordeling van de goede ruimtelijke ordening”, wat niet tot de taak behoort van de overheid die moet beslissen over een socio-economische aanvraag. Bovendien is er geen sprake van een nieuwe constructie, zodat het “niet duidelijk is hoe deze aangevraagde activiteiten een impact zouden kunnen hebben op de schoonheidswaarde van het gebied”.

8.3. De tussenkommende partij werpt in haar memorie in de eerste plaats op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het middel, nu de bestreden vergunning enkel een wijziging van de indeling van de netto-handelsoppervlakte voor de verkoop van planten binnen haar vestiging tot voorwerp heeft en “‘eigen kweek’ niet veronderstelt dat het om een grondgebonden activiteit moet gaan, m.n. dat niet verondersteld wordt dat de planten volledig van zaad of stek ter plaatse moeten gekweekt worden”.

Volgens de tussenkommende partij is het voorts duidelijk dat zij ter plaatse para-agrarische activiteiten uitoefent en dat de bestreden vergunning ook geen andere activiteiten toelaat. Zij noemt het “een illusie [...] te denken dat aangekochte planten ‘eenvoudig kunnen worden doorverkocht aan derden’ zoals de verzoekende partij het voorstelt”, en stelt dat aangekochte planten en bomen immers “nog steeds een bijzondere graad van verzorging, doorkweek, bemesting, verpotting, enz.” vereisen “opdat ze klaar zouden zijn om verkocht te worden aan particulieren”. Dit zou zelfs “de essentie van de activiteit en expertise van de tussenkommende partij” zijn. In de vestiging wordt volgens de tussenkommende partij “een verwerking van de aangekochte producten” gedaan “die nauw aansluit bij de landbouw en erop afgestemd is”. De tussenkommende partij geeft het voorbeeld van taxus- en klimopplanten die inderdaad “in grote hoeveelheden” worden aangekocht “als stek of jonge planten”, en die dan worden doorgekweekt “tot de planten groot genoeg zijn om verkocht te worden”. De “esthetische toets”

noemt de tussenkomende partij “irrelevant” in het raam van de beoordeling van een aanvraag tot het verkrijgen van een handelsvestigingsvergunning.

8.4. De verzoekende partij vraagt zich in haar memorie van wederantwoord af waarom de verwerende partij en de tussenkomende partij in hun verweer “een boompje opzetten over de socio-economische vergunning van 29 augustus 2005”, die immers niet het voorwerp uitmaakt van de procedure en evenmin onwettig wordt genoemd. Zij wijst erop dat ook de handelsrechter in Turnhout en het hof van beroep te Antwerpen haar standpunt onverkort zijn bijgetreden. De verkoop van elders aangekochte producten is “een op zichzelf staande en dus volstrekt zonevreemde commerciële activiteit”. Het zogenaamde ondergeschikte karakter van die activiteiten is niet relevant, door de tussenkomende partij nooit aangetoond en “evenmin werkelijkheid”.

De “planologische toets” in het bestreden besluit noemt de verzoekende partij niet meer dan een “stijlformule die het niveau van de loutere affirmatie niet overstijgt”. Het advies van het NSECD gaat volgens de verzoekende partij volledig voort op de door de tussenkomende partij als aanvrager verstrekte toelichting als “subjectief gegeven”, en bovendien wordt de inhoud van het advies niet weergegeven in het bestreden besluit en blijkt evenmin dat het stadsbestuur er zich bij aansluit. Uit het advies komt volgens de verzoekende partij overigens naar voor dat de tussenkomende partij elders aangekochte planten verkoopt “om de zaak draaiende te houden” en “om sommige klanten te kunnen bedienen”. De verplicht uit te voeren “esthetische toets” is tenslotte reglementair voorgeschreven en is niet hetzelfde als een beoordeling van de goede ruimtelijke ordening. Met de “*post factum*”-motieven die in het verweer worden aangereikt kan geen rekening worden gehouden.

8.5. De verwerende partij stelt in haar laatste memorie dat wel degelijk kon verwezen worden naar het advies van het NSECD, waarbij zij zich “vanzelfsprekend” heeft aangesloten. Dat de overwegingen van dit advies niet “*expressis verbis*” in het bestreden besluit zijn opgenomen, doet daaraan volgens

haar geen afbreuk aangezien het advies integraal deel uitmaakt van het administratief dossier.

8.6. De verzoekende partij doet in haar laatste memorie nog gelden dat te dezen niet voldaan is aan de voorwaarden voor motivering door verwijzing voor wat het advies van de NSECD betreft.

Beoordeling

9.1. De verzoekende partij heeft er belang bij om een gebrekkige planologische toetsing bij het verlenen van de bestreden socio-economische vergunning aan de tussenkommende partij als haar rechtstreekse concurrent aan te voeren. De exceptie is ongegrond.

9.2. De verwerende partij was ertoe gehouden de verenigbaarheid van het gevraagde met de geldende planvoorschriften te beoordelen.

9.3. De partijen betwisten niet dat het kwestieuze perceel overeenkomstig het gewestplan in landschappelijk waardevol agrarisch gebied gelegen is.

9.4. Artikel 11, 4.1, van het inrichtingsbesluit bepaalt :

“De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgellegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft [...].”

Artikel 15, 4.6.1, van hetzelfde besluit bepaalt :

“De landschappelijke waardevolle gebieden zijn gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen.

In deze gebieden mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen.”

9.5. Uit artikel 11, 4.1, en artikel 15, 4.6.1, in hun samenhang gelezen, volgt dat de planologische toets in landschappelijk waardevol agrarisch gebied op grond van een tweevoudig criterium moet worden getoetst: 1) een planologisch, hetwelk veronderstelt dat de overheid nagaat of het gevraagde in overeenstemming is met de bestemming agrarisch gebied en 2) een esthetisch, hetwelk inhoudt dat de overheid nagaat of het gevraagde in overeenstemming is met de eisen ter vrijwaring van de schoonheidswaarde van het landschap.

9.6. In het bestreden besluit ontbreekt vooreerst elke toetsing aan het “esthetisch criterium”, ofschoon dit een volwaardig toetsingscriterium uitmaakt. Ten onrechte stelt de verwerende partij dat het onderzoek naar de landschappelijke inpasbaarheid van de aanvraag zou neerkomen op “een beoordeling van de goede ruimtelijke ordening” waarvoor de overheid die moet oordelen over een socio-economische aanvraag niet bevoegd is. Ten onrechte ook houdt de tussenkommende partij voor dat de “esthetische toets” te dezen “irrelevant” zou zijn.

Waar de verwerende partij nog stelt, niet in te zien hoe het gevraagde een impact zou kunnen hebben op de schoonheidswaarde van het gebied aangezien er op het terrein geen nieuwe constructies worden opgericht, verstrekt zij in wezen een *a posteriori*-motivering. Dit vermag niet het motiveringsgebrek goed te maken.

9.7. Wat de toetsing aan het planologisch criterium betreft, beperkt het bestreden besluit zich tot de volgende beoordeling:

“De activiteit past in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied omdat het merendeel van de aangeboden producten uit de agrarische sfeer komt en de overige producten er nauw bij aansluiten.”

Voorts worden in het bestreden besluit ook nog de volgende vaststellingen gedaan:

“Naast het assortiment aan buitenplanten (in de ruime zin van het woord) en kamerplanten worden volgende producten eveneens aangeboden: klein tuingerief, palen en paaltjes ter ondersteuning van planten, bindmateriaal, schors, cacaodopjes, potten, potgrond, meststoffen, bodemverbeteraars, bestrijdingsmiddelen, afdekmaterialen, zaden,...

De aangeboden bomen en planten zijn deels volledig ter plaatse gekweekt en deels aangekocht, in binnen- of buitenland, bij andere kwekerijen om dan verder te verkopen.”

9.8. Het bestreden besluit doet er niet van blijken dat het planologisch onderzoek op afdoende wijze is gebeurd. Het kwam de vergunningverlenende overheid toe om zich er concreet van te vergewissen of de handelsactiviteiten die de tussenkomende partij in haar vestiging ontplooit als agrarische of para-agrarische activiteiten kunnen worden beschouwd die toegelaten zijn in agrarisch gebied. De overweging dat “het merendeel van de aangeboden producten uit de agrarische activiteitsfeer komt en de overige producten er nauw bij aansluiten” kan daartoe niet volstaan.

Een en ander klemmt te dezen nog meer, nu, voorafgaand aan het bestreden besluit, bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 25 juni 2015 wordt vastgesteld dat de handelswijze van de tussenkomende partij “strijdig [is] met het bestemmingsvoorschrift agrarisch gebied aangezien er geen sprake is van een para-agrarische, doch louter van een commerciële activiteit”. Dit arrest bevestigt het eerdere stakingsbevel van de rechtbank van koophandel te Antwerpen, afdeling Turnhout, van 23 januari 2015 waarbij werd vastgesteld dat de handelswijze van de tussenkomende partij die erin bestaat “in strijd met het bestemmingsvoorschrift agrarisch gebied en met de haar verleende stedenbouwkundige- en sociaal economische vergunningen, plantgoed aan te kopen en door te verkopen, een oneerlijke marktpraktijk uitmaakt”.

9.9. Dat het bestreden besluit op het vlak van het planologisch onderzoek behept is met een motiveringsgebrek, wordt bovendien geïllustreerd door de halfslachtige opmerking in de memorie van antwoord van de verwerende

partij dat uit het bestreden besluit “al dan niet impliciet” blijkt dat de vergunningverlenende overheid de mening is toegedaan dat de gevraagde handelsvestiging planologisch toelaatbaar is. De motieven desbetreffend dienen expliciet te zijn en moeten blijk geven van een zorgvuldig onderzoek.

9.10. Daargelaten de vraag naar de toereikendheid van het advies van het NSECD voor wat de planologische beoordeling van het gevraagde betreft, vermag de verwerende partij er zich hoe dan ook niet met goed gevolg op te beroepen. Immers blijkt de vergunningverlenende overheid zich de motieven ervan niet uitdrukkelijk eigen te hebben gemaakt.

9.11. De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Turnhout van 12 november 2015 houdende het verlenen van een socio-economische vergunning aan de nv Marechal Boomkwekerij voor de regularisatie en uitbreiding van het aangeboden assortiment in de handelsvestiging aan de Kastelein 114 te Turnhout.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en op een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien januari 2018, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust